

Τὴν ἕκτην Σεπτεμβρίου, 1814, ὁ πλοίαρχος Ναπιέρ παρετήρησεν εἰς τὴν Θάλασσαν σίφωνα εἰς μικρὰν τοῦ πλοίου ἀπόστασιν. Καθ' ἦν στιγμὴν ἐφάνη, εἶχε σχῆμα κυλινδρικόν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ὑψώθη ταχέως· πλησιάζας δὲ πρὸς τὸ πλοῖον, ἔμεινε σχεδὸν ἀκίνητος δι' ὀλίγας στιγμὰς· περὶ τὴν βᾶσιν ἡ Θάλασσα ἐφαίνετο εἰς ἀναβρασμόν, καὶ ἐσχημάτιζεν ἀφρούς· μεγίστη δὲ ποσότης ὕδατος ὑψοῦτο μέχρι τῶν νεφῶν, καὶ ἤκούετο συριγμός. Ὁ σίφων εἶχε ταχεῖαν ἐλικοειδῆ κίνησιν, καὶ ἐκυρτοῦτο ποτὲ μὲν κατὰ μίαν, ποτὲ δὲ κατ' ἄλλην διεύθυνσιν, κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῶν μεταβλητῶν ἀνέμων, οἵτινες ἐπνευσαν τότε διαδοχικῶς εἰς ὀλίγας στιγμὰς ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη τοῦ ὀρίζοντος. Ὁ σίφων κινήθει διευθύνθη πρὸς ἄρκτον κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν τοῦ πνέοντος τότε ἀνέμου. Ἐπειδὴ δὲ ἤρχετο κατ' εὐθείαν ἐπὶ τοῦ πλοίου, διέταξεν ὁ πλοίαρχος νὰ κανονβολήσωσιν ἐπὶ τοῦ μετεώρου, τὸ ὁποῖον, καὶ διαπερασθὲν ὑπὸ τῆς σφαίρας κατὰ τὸ ἐν τρίτον τοῦ ὀλικοῦ ὕψους αὐτοῦ, διεσχίσθη ὀριζοντίως εἰς δύο μέρη, ἐξ ὧν ἕκαστον ἐκυμαίνεται ἐνθεν κακεῖθεν, παραττόμενον ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ ἐναντίων ἀνέμων. Τὰ δύο ταῦτα μέρη, ἐνωθέντα μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς λεπτοῦ, ταχέως ἐξηφανίσθησαν, καὶ ἔπεσε τότε ἐκ τοῦ προκύψαντος ἀπεράντου νέφους χεῖμαρρος βροχῆς.

Πολλοὶ σίφωνες, περιγραφέντες ὑπὸ τοῦ Κ. Μαξουέλλου, ἤρχισαν ἀπὸ νέφη, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιφάνεια κατέβη εἰς κωνοειδὲς σχῆμα πρὶν εἶτι παραχθῶσι τὰ ὑποκάτω ὕδατα. Κατὰ τὸν παρατηρητὴν τοῦτον ἡ ἐναρξίς τοῦ σίφωνος γίνεται ἀπὸ τὸ νέφος, μέρος τοῦ ὁποίου καταβαίνει καθέτως ἐπὶ τῆς θαλάσσης εἰς σχῆμα κώνου, ἔχοντος τὴν βᾶσιν τοῦ ἐπὶ τὸ νέφος καὶ τὴν κορυφὴν τοῦ πρὸς τὰ κάτω. Ἡ Θάλασσα ἀναβράζει πολὺν καιρὸν πρὶν εἶτι φθάσῃ ἐπ' αὐτῆς ἡ κορυφὴ τοῦ κώνου. Ὁ ἀτμὸς δὲ, ὑψούμενος ἀπὸ τῆς θαλάσσης ὡς καπνός, ἀναβαίνει βαθμηδὸν, καὶ παριστᾷ τότε τὴν τρομακτικωτάτην θέαν τοῦ φαινομένου. Ὀλίγον πρὶν τῆς διαλύσεως τοῦ σίφωνος, παρατηροῦμεν μεταξὺ τῆς κορυφῆς τοῦ κώνου καὶ τῆς θαλάσσης σωλῆνα λεπτόν καὶ διαφανῆ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου διακρίνομεν εὐκρινῶς τὸ θαλάσσιον ὕδωρ ὑψούμενον, ὡς τὸν ἐντὸς τοῦ καπναγωγοῦ ἀναβαίνοντα καπνόν. Πολλοὶ ἄλλοι σίφωνες, περιγραφέντες ὑπ' ἄλλων παρατηρητῶν, παρουσιάζουσι σχεδὸν τὰ αὐτὰ περιστατικά.

Τὴν 8ην Ἰουλίου 1833, περὶ τὰς 8 πρὸ μεσημβρίας, παρετήρησαν πλησίον τῆς Νεαπόλεως θαλάσσιον σίφωνα, ὅστις, περιτρέξας ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ πλησίον τῶν παραλίων ἀκανόνιστον γραμμὴν, ἐπλησίασε με ταχυνομένην κίνησιν εἰς τὴν γῆν, ὅπου διελύθη. Μεταξὺ τῶν πολλῶν περιστατικῶν, τὰ ὁποῖα συνώδευσαν αὐτὸ τὸ μετέωρον, ἀναφέρεται καὶ τὸ ἐξῆς γελοῖον. Τινὲς, πωλοῦντες πορτογάλλια εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς ἀγορᾶς, εἶδον με ἐκπληξιν δύο μεγάλους κορίνους πλήρεις νὰ γένωσιν ἄφαντοι ἐν ῥοπῇ, ἀλλ' ἡ ἐκπληξίς των ἦτο βέβαια πολὺ μικροτέρα ἀπὸ τὴν τῆς νέας, ἡ ὁποία

εὐρισκομένη εἰς ὑψηλότατον δῶμα, καὶ βλέπουσα νὰ πίπτῃ ἐπάνω τῆς βροχῆ πορτογαλλίων, ἐνόμισεν αὐτὴν ἄλλην μυθολογομένην Δανάην.

Τὴν 22αν Ἰουλίου 1837 ὄλοι οἱ κάτοικοι τῆς Βεβέης εἰς τὴν Ἑλβετίαν ἔμειναν ἐντρομοὶ ἀπὸ τὴν παρουσίαν γιγαντιαίας ὑδατοῦδος στήλης, ἐχούσης τὴν κορυφὴν ἐπὶ ὑψηλοτάτου νέφους καὶ τὴν βᾶσιν αὐτῆς ἐπὶ λίμνης, τῆς ὁποίας τὰ ὕδατα περιστρεφόμενα ἀνέβαινον εἰς μέγιστον ὕψος. Μετ' ὀλίγον ἡ στήλη αὕτη διευθύνθη ἀπὸ δυτικὸν ἀνεμὸν πρὸς τὸν ποταμὸν Veneyse, τοῦ ὁποίου ἠκολούθησε τὴν ῥοὴν ἀπορροφούσα ὅλα τὰ ὕδατα. Ἀκολούθως διευθύνθη πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου, καὶ μετεβλήθη εἰς παχύτατον καὶ τρομακτικὸν νέφος. Τὸ μετέωρον εἰς τὴν δίοδόν του ἐξερίψωσεν ὑπερμέγεθες δένδρον, καὶ ἀνέτρεψεν ἄνθρωπον.

Ὁ Κ. Νούξ (Nux), κατοικήσας εἰς τὴν νῆσον Βουρβῶν τεσσαράκοντα ὀλόκληρα ἔτη, παρετήρησε μετ' ἐπιμελείας μέγαν ἀριθμὸν σιφῶνων, τὴν περιγραφὴν τῶν ὁποίων ὁ Βυρῶν κατεχώρησεν εἰς τὴν περὶ τῆς γῆς θεωρίαν (theorie de la terre). Ὁλοι οἱ σίφωνες, λέγει ὁ παρατηρητὴς, ἐπικάμπτονται καὶ ἔχουσι σχῆμα σιγμοειδὲς S, καὶ ἡ μὲν κορυφὴ των κεῖται ἐπὶ τοῦ νέφους, ἡ δὲ οὐρά των ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

Ἰστορήσαμεν ἤδη ἀρκετὰ παραδείγματα σιφῶνων· διὰ νὰ δώσωμεν τέλος τοῦ προκειμένου τοῦτου σημειόμενον περιπλέον ὅτι, ὡς ἀνεφέραμεν προηγουμένως, τὸ μετέωρον τοῦτο συμβαίνει μᾶλλον εἰς τοὺς θερμοὺς παρὰ εἰς τοὺς ψυχροὺς τόπους, καὶ ἐμφανίζεται μετὰ πολλὴν ἡμερῶν νηνεμίαν. Πῶς δὲ ἡ ἰσχυροτάτη αὕτη δύναμις γεννᾶται ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀτμοσφαιρας, καὶ μάλιστα ἐν καιρῷ νηνεμίας, εἶναι ζήτημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ἐπιστήμη δὲν ἠδυνήθη ἕως σήμερον νὰ δώσῃ κἀνένα λόγον ἀποχωρῶντα.

ΑΠΟ τὴν εὐσέβειαν, πρῶτητα, καὶ μακροθυμίαν τοῦ γυναικείου φύλου πηγάζουσι αἱ πλειότεραι τῶν κοσμοῦ τῆν κοινωμίαν Χριστιανικῶν ἀρετῶν· καὶ ἀπὸ τὴν ἐμφυτον εἰς αὐτὰς τρυφερότητα καὶ συμπάθειαν προέρχεται τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἀγαθοεργιῶν, αἵτινες παραμυθοῦσι τὸν βίον. Ἀπὸ τὰς θείας ταύτας ἀρετὰς γεννᾶται ἡ εὐαίσθητος νοσοκόμος, ἡ ἐν θλίψει καὶ ἄγγελος παρηγοροῦσα, ἡ φίλη τοῦ πάσχοντος πτωχοῦ, ἡ προστάτις τοῦ ἀβοηθήτου ὄρφανου. Ἄς εὐγνωμονῶμεν εἰς τὸν ὑπέρτατον Δοτήρα παντός ἀγαθοῦ ὅτι ὑπάρχουσι τοιαῦτα βάλσαμα τῶν ἀνθρωπίνων λυπῶν, σύζυγοι, μητέρες, ἀδελφαί, καὶ θυγατέρες· ἐκάστη δὲ τῶν ἀξιολόγων τούτων συγγενῶν ἄς δέχεται καὶ ἄς μεταχειρίζεται τὸ δῶρον τῆς τρυφερᾶς καὶ συμπαθοῦς καρδίας πρὸς τὴν τῶν ὁμοίων τῆς ὠφέλειαν. Ἡ εὐαίσθησις τὴν ἐδόθη ὡς κέντρον εἰς τὰ διάφορα τῆς καθήκοντα, καὶ δὲν πρέπει νὰ δαπανᾶται ἐπὶ ἀχρήστων ἀντικειμένων μᾶλλον παρ' ὁ πλοῦτος, ὁ καιρὸς, ἢ τὰ προτερήματά της.